

Lieve Juul

of Juultje zoals wij graag zeggen

Lieve Juul

of Juultje zoals wij graag zeggen

Nathalie van Stijn

Schrijver: Nathalie van Stijn
Coverontwerp: Nathalie van Stijn
ISBN: 978 94 02123 79 1
© Nathalie van Stijn

“How does one become a butterfly?” Pooh asked pensively...
“You must want to fly so much that you’re willing to give up being a caterpillar.” Piglet replied...
“You mean you die?” asked Pooh.
“Yes and no.” he answered
“What looks like you will die but what’s really you will live on.”

A.a Milan

Inleiding

Ergens tijdens mijn zwangerschap heb ik bedacht een dagboek bij te gaan houden. Gewoon een documentje met alles wat er tijdens een zwangerschap voorbij komt.

Ik heb al twee kinderen, tieners, waarvan ik veel teveel vergeten ben over hoe de zwangerschap is verlopen. Wel weet ik dat er niet al teveel complicaties waren. Ik was niet misselijk of opgeblazen. Ik voelde me gezegend, want een dierbare vriendin van mij hield vocht vast voor tien personen. Verder had ik ook geen andere welbekende, veel voorkomende kwaaltjes. Veel complicaties had ik dus niet. Maar zoals bij bijna iedere zwangerschap was er natuurlijk wel iets. In mijn geval was het beide keren een gevalletje van een te hoge bloeddruk. Dit resulteerde op het einde in het feit dat ze me gingen inleiden. Bij mijn zoon met 37 weken en bij mijn dochter met 39. Mijn zoon had een nare start, had een te lage bloedwaarde en kon maar slecht zelf opstarten. Heel eng blijkbaar, maar ik kreeg er op dat moment gelukkig niet al teveel van mee.

En alles is goed gekomen. Ze zijn twee gezonde pubers met een geweldig karakter. Ik ben niet meer samen met hun vader en met mijn huidige vriend wilde ik ook erg graag een kindje. Zo gezegd, zo gedaan. Alhoewel...zo gedaan....maar dat lees je verderop wel. Deze zwangerschap ging wel even anders. En hoe! Vandaar ook het idee van een dagboekje. Er gebeurde op een gegeven moment zoveel en ik mocht maar zo weinig doen, dat ik alle gebeurtenissen vast wilde leggen (en daar ook alle tijd voor had). Zelfs op het moment dat ik dit alles gestart was had ik, hadden we, geen flauw benul van wat ons allemaal nog boven het hoofd hing.

Dit boek is voor iedereen die het maar wil lezen. Familie, vrienden, zwangere vrouwen, vaders, moeders, aankomende

vaders en maak de lijst maar zo lang als je wilt. Wat ik wil bereiken met het uitbrengen van een boekje wist ik aan het begin nog niet precies. Uiteindelijk is het voor mij een goede verwerking geweest en hoop ik andere mensen tot steun te kunnen zijn. Dat er voor veel zwangere vrouwen en hun partners herkenningspunten in dit verhaal staan waarin zij steun en begrip zullen vinden. Ik wil in ieder geval graag mijn verhaal vertellen voor de mensen om mij heen. Zo kunnen zij, als ze willen, meer verdiepend meegaan in mijn verhaal, echt weten en echt begrijpen wat er allemaal gebeurd is.

Een aantal maanden ben ik redelijk afgesloten geweest voor de wereld om mij heen, dat heeft veel impact gehad op ons leven en veel hiervan kregen mensen niet mee en alsnog zou ik ze dit willen meegeven. Daarnaast had ik een zwangerschapscomplicatie waarvan ik zelf maar bar weinig terug kon vinden. Niet in de bibliotheek of op internet, nergens. Mijn informatie moest ik halen van één of twee oude forums. Forums waarin de ervaringen echter niet zo schokkend waren als in ons geval en veel soepeler verliepen. Daarnaast de informatie van de verloskundige, gynaecologen en andere deskundigen die aan ons voorbij gekomen zijn. Dus misschien kan ik weer één persoon helpen met de informatie uit mijn boek, omdat zij tegen hetzelfde probleem aanloopt.

Maar zoals iedere zwangerschap en iedere kwaal die daarbij hoort is er niet één hetzelfde. Of gewoon voor iedereen die maar denkt dat een zwangerschap een heerlijke roze wolk is waar je even doorheen fladdert. Je kent de uitdrukking: "Ik ben niet ziek, ik ben zwanger!" Dit gaat lang niet altijd op. Al dacht ik er voorheen ongeveer hetzelfde over. Nu is ons verhaal extreem en komt het gelukkig niet vaak voor. Maar mensen die er zo over denken vraag ik ook het boekje te lezen. Hier laat ik het voor nu bij. Ik hoop dat je kunt genieten van het boekje, misschien wel met een lach en

een traan. Dit is stap voor stap waar gebeurd, niks is erbij bedacht of verzonnen. Dit is mijn verhaal, uit mijzelf en mijn eigen gevoel geschreven. Dat wil niet zeggen dat ik het helemaal alleen heb beleefd, integendeel...

1. Hoe het begon, de eerste (kleine) bloeding

Ik ren naar de wc. Even snel, na ons zondagavondrondje hardlopen, straks weer verder met gewichten en andere heerlijke oefeningen die mijn liefste schat voor me heeft bedacht. Ewout, mijn partner (ik mag hem ondertussen mijn verloofde noemen), is personal trainer en sinds kort mag hij mij ook trainen en ik moet zeggen...eigenlijk bevalt het stiekem wel. Ik merk al snel vooruitgang in mijn beroerde staat van conditie. Al ging het me de afgelopen twee trainingen wat zwaarder af, ach de najaarsmoeheid of zoiets. Maar ja, wisten wij veel wat ons boven het hoofd hing.

Eerst zal ik even kort vertellen waar ons huishouden uit bestaat. Ik heb twee kinderen uit mijn eerdere huwelijk, pubers; Danny, een heerlijke doorsnee, zelfstandige, 15-jarige jongen, een schat van een knul met interesse voor niks en niemand anders dan zijn Playstation en chillen met zijn matties, oh ja, en sinds dit jaar een echte snowboarder. Slalom, heeeel hard naar beneden komen dus, beetje eng voor moeders, maar hij vindt het super en is er niet slecht in ook, dus laten we deze droom vooral doorgaan! Dat betekent iedere week afreizen naar Zoetermeer, maar dat hebben we er wel voor over. Als ik hem iets vraag doet hij het zonder mopperen, maar uit zichzelf iets ondernemen zal nooit gebeuren.

En dan is er Nikki, de 12-jarige, aanhankelijke meid, gek op kroelen en bij iedereen op schoot hangen. Heel goed in alle sporten waaraan ze begint, eerst selectie turnen, daarna selectie dansen en nu sinds twee jaar aan hockey begonnen en komt ze al heel dicht in de buurt van de selectie. Dat heeft ze niet van mij in ieder geval. Heel behulpzaam, maar kan ook flink lui zijn. Momenteel zit ze goed in haar vel, maar dat is niet altijd zo geweest.

Na de scheiding van haar vader en mij heeft ze het flink lastig gehad, daarnaast was ze op school faalangstig en heel onzeker over zichzelf.

Inmiddels staat zij door een therapie “spelenderwijs/eigenwijs” genoemd, een stuk steviger in het leven. Ze is meestal erg vrolijk, maar kan ook echt haar puberbuitjes hebben.

Van deze twee zijn de zwangerschappen soepeltjes verlopen. Ja, aan het einde die hoge bloeddruk en ingeleid worden is natuurlijk ook geen pretje, maar dat is weer een ander verhaal. Blijkbaar kan dat voorkomen bij twee mensen die met genen of bloed niet zo goed samen mengen. Met een andere partner kinderen krijgen kan dus betekenen dat er geen hoge bloeddruk komt! Fijn! Want sinds een paar jaar heb ik die “andere” partner, Ewout. En wat willen wij graag een kindje samen.

Maar nu was ik onderweg naar het toilet. En acht maanden na het verwijderen van mijn mirena (spiraaltje), toch weer bloed in de wc. Ik kan wel janken, nee niet kunnen, ik begin ook gewoon de waterlanders los te laten. Ik weet heus wel dat acht maanden niet zolang is in verhouding met andere mensen, die er misschien al jaren mee bezig zijn.

Op dit moment telt dat helaas even niet mee (sorry). Maar in mijn omgeving zijn er ook genoeg mensen die na twee maanden al vrolijk en gelukkig een staafje met twee streepjes in hun handen hebben. Dat er urine op zit maakt op zo’n moment blijkbaar niks uit.

Dus met flinke teleurstelling ga ik terug naar Ewout om dit vervelende nieuws te brengen. Altijd zo rot om ook bij hem diezelfde teleurstelling terug te zien. Zijn kinderwens is heel groot en hij was zo blij toen bij mij de periode aanbrak waarin de kriebels voor een kleintje toch ook kwamen.

Ik had hem in het begin van onze relatie namelijk heel duidelijk gemaakt dat ik echt geen kinderen meer wilde. En ondanks zijn kinderwens besloot hij gewoon voor mij en mijn kinderen te gaan. "Liever gelukkig met de vrouw die ik wil, zonder samen kinderen te krijgen, dan settelen met een vrouw als tweede keus. *Dit klinkt ernstig...gelukkig geen idee wie die tweede keus geweest zou kunnen zijn, want dan was ze nu flink beledigd.*

Liever dat dan met de *tweede keus* wel kinderen krijgen." zei hij. Maar mijn kinderen waren al zo groot en ik ben al zo oud (toen 33/34) dus in mijn ogen onmogelijk om weer daaraan te kunnen beginnen.

Dat viel natuurlijk ook wel weer mee, maar voor mij voelde het op dat moment echt zo.

Doordat je op jonge leeftijd al kinderen hebt gekregen en zij al zo groot zijn, denk je dat het allemaal niet meer kan. En wil je dat wel weer, terug die luiers in?! Al die nadelen, ik had ze paraat hoor. Maar in de jaartjes erna veranderde mijn gevoel compleet. Alles in mij begon te verlangen naar een baby die we samen krijgen en kunnen opvoeden. Ewout was namelijk alles wat ik zocht in een vader en partner. Dat heeft hij wel laten zien de afgelopen jaren.

Mijn twee andere kinderen heb ik al jong gekregen. Met 21 en 23 jaartjes jong. Op dat moment wilde ik het gewoon en wel nu!

Niet nadenken over wat ik eigenlijk voor een vader en partner wilde.

Na zes maanden samen met mijn vriend van toen (later mijn man) werd ik bewust zwanger en zo kwam ik op 20-jarige leeftijd al in een echt volwassen leven.

Waar de meeste nog studeren en lekker genieten van het uitgaan, reizen en ga zo maar door, koos ik ervoor moeder te worden.

En nee, spijt heb ik absoluut niet. Ik zou mijn twee geweldige kinderen niet willen missen, voor geen goud.

Maar wat ik nu wel weet, wist ik toen niet.

Pas nadat ik Ewout heb ontmoet werd ik mij bewust van wat ik eigenlijk zou willen in een partner en vader voor mijn kinderen. En dat nu juist deze 11,5 jaar jongere man dat allemaal in zich heeft! Ja, Ewout is flink wat jonger dan ik. Ik was er ook in het begin van overtuigd dat dit geen serieuze relatie kon worden.

Ik kwam net uit een scheiding, wij hebben elkaar ontmoet op vakantie in een warm oord met zon, zee en strand. Daar is alles ideaal. En ondanks dat we elkaar daar niet veel gezien hebben, miste ik hem vanaf moment één. Ik voelde me zo aangetrokken tot hem dat het me misselijk maakte af en toe. Hoe kan dit toch? Af en toe gekletst op het strand en één keertje gegeten en uitgegaan met onze vrienden erbij. Gewoon gezellig. Ik wilde het niet toelaten, maar kon er niets tegen beginnen. Ik werd stapelverliefd!

Dus toen we thuis waren en we contact bleven houden hebben we besloten dat we elkaar gewoon zouden gaan zien. Niks geen relatie, daar was ik nog niet klaar voor. Een beetje daten en een leuke gezellige tijd hebben. Ik kwam net uit een scheiding en het leek mij geen slimme zet. Eerst even thuis stabiel krijgen.

Zo zagen we elkaar dan ook maar één dag in de twee weken, waarin de kinderen een weekend bij hun vader waren. Zij mochten echt van niks weten, deze periode was al zwaar genoeg voor ze en het was toch geen serieuze relatie.

Maar na een paar maanden, waarin Ewout keer op keer liet weten dat hij er echt voor wilde gaan met mij, heb ik me eraan overgegeven. Ik wilde natuurlijk niets liever, maar durfde het eerst gewoon niet aan. Wat moet zo'n jonge man nu bij een gezin met een verleden.

Ewout vond dat ik dit niet voor hem moest beslissen en dat heb ik dan (gelukkig) uiteindelijk ook losgelaten.

Het leek wel een romantische film waarin ik me bevond. Zo perfect kan het toch allemaal niet zijn, zo goed als het aanvoelt? Maar keer op keer heeft hij gevochten voor ons en laten zien dat dit echt is wat hij wil en wel samen met mij.

Eigenlijk moet ik zeggen, met ons. Want hij heeft de kinderen meteen omarmd alsof ze zijn eigen vlees en bloed zijn.

Vandaar misschien wel dat bij mij de wens om samen een baby te krijgen ook wel ging groeien.

Eerst dacht ik nog dat het misschien een fase was en gaf er ook niet echt aan toe. Maar de fase bleef en het verlangen ging maar niet weg.

Duidelijk....ik wil nog een kindje en wel samen met Ewout. En ik kon geen nadeel meer bedenken, bestaan die dan? Die luiers zijn toch schattig!

Het duurde even voordat ik dit aan anderen durfde toe te geven en waar de ene heel blij was dat ik dat ooit nog wel zou willen, *er was nog niemand hier zwanger ofzo hoor*, daar riep de ander: "Waar begin je toch aan!"

Maar dat is het mooie van jouw eigen leven, je bepaalt zelf en je hebt niets, maar dan ook niets met die andere meningen te maken. Zij hoeven het niet te doen. Ik ben zelf degene die straks midden in de nacht het flesje moet geven, hoor, of Ewout natuurlijk.

En juist wanneer je er dan allebei echt helemaal klaar voor bent en er niets is wat je meer wilt dan zwanger raken/zijn, dan word je na acht maanden proberen weer ongesteld. Het is weliswaar drie dagen te vroeg begonnen, maar ja, dat maakt ook niks meer uit. Des te sneller weer op naar de volgende ovulatie! Nieuwe ronde, nieuwe kansen!

Sporten komt er meteen ook niet meer van vandaag en we gaan even bij de pakken neerzitten om daarna elkaar, en onszelf, de moed weer in te praten. Dan pakken we de draad snel weer op.

Gelukkig blijven we er niet heel lang in hangen. We willen het heel graag en zijn er de laatste tijd wat meer mee bezig dan anders, met ovulatietesten enzo, maar het overheerst ons leven echt *nog* niet.

Later op de avond nog een keer naar de wc en wat blijkt... helemaal schoon. Dat is raar, dat is wel een hele korte menstruatie, maar misschien komt het gewoon even lastig op gang dit keer. We zien het morgen wel weer.

Na een slechte nacht vertrekt Ewout naar zijn werk en ik ben gelukkig vrij. Even geen kinderen en collega's vandaag. Ik ben juf voor groep acht. Geweldige klas, maar vandaag staat mijn hoofd er echt niet naar.

Misschien zou het een goede afleiding zijn, maar ik ben niet zo van de afleidingen zoeken. Soms mag je toch gewoon even een baaldag hebben. En soms is er ook niets wat je even kan afleiden. Op de wc merk ik al gauw dat er nog steeds geen menstruatie op gang is gekomen. En ik vind het maar wat vreemd. Aan de andere kant moet ik 'het' pas over twee dagen worden dus waarom ben ik er nu toch zo mee bezig?

Een uurtje of wat twijfel ik en dan pak ik toch met enige twijfel een zwangerschapstest. Deze hebben we standaard in de kast, want op een gegeven moment ben je zover dat je al na een uur overtijd begint te testen. Heel zot, ik weet het.

Het is dan nu ook veel te vroeg om te testen, dat snap ik ook wel, maar het maakt allemaal toch niks uit. Ik was gisteravond toch al aan het vloeien.

"Dat is dus het teken dat je niet zwanger bent muts." zeg ik mezelf.

Want één ding waar je zeker van mag zijn, is dat je tijdens je zwangerschap bevrijd bent van bloedverlies en daarbij dus ook van maandverband! Dus wat doe je dan? Je doet het toch, je gaat testen. De routine van zo'n test, die we al een aantal keer met teleurstelling hebben doorlopen, weer afgegaan.

En ik sta het trillend te doen. Gelukkig niet al te trillend, anders kun je wel eens hele vieze handen krijgen! En al meteen, zonder de vijf minuten wachttijd, zie ik iets wat ik nog niet eerder tegenkwam....een extra streepje!

Trillend en twijfelend weet ik het even niet meer. Ik had duidelijk bloedverlies, dus misschien heb ik 'het' al wel verloren? Een hele, hele vroege miskraam ofzo? Maar ja, wat geeft zo'n test dan aan?

Zit dat zwangerschapshormoon dan nog in je lichaam? Ik denk het wel.

Ik bel Ewout met het verhaal en ook hij durft niet echt heel blij te zijn, er is teveel twijfel.

Normaal gesproken zou ik nooit in mijn eentje de test doen. Dat doen we samen, samen wachten en blij zijn. Of samen wachten en de teleurstelling verwerken.

Je hebt altijd een beeld in je hoofd van hoe het zou moeten gaan. Vandaag blijkt maar weer dat je niks in de hand hebt.

Ik wilde Ewout geen valse hoop geven en als er geen streepje had gestaan, dan had ik hem later thuis wel verteld dat ik had getest. En ik had nooit verwacht dat het extra streepje er zou zijn.

Wel gehoopt, niet verwacht.

Maar er staat wel een streepje. Dus bel ik hem wel, ik kan niet de hele dag wachten, ik weet ook niet wat ik moet.

We hangen op, zodat ik de verloskundige kan bellen, die moet het antwoord hebben, zij heeft er verstand van toch! Zij komt dit dagelijks tegen en weet toch het verlossende woord te geven?!

Daar ga ik vol overtuiging vanuit wanneer ik bel. Helaas, ook zij kan alleen maar aanraden nog een weekje af te wachten en dan nogmaals te testen.

Een weekje wachten, alsof het niks voorstelt.

Snapt ze dan niet in wat voor situatie wij ons bevinden? Een hele week! We zijn al zo lang aan het wachten. Kan dat niet anders? Nee, natuurlijk is er geen andere mogelijkheid, dat weten we ook

wel, maar op dat moment wil je meteen uitsluitel. Geduld is geen optie. Maar ze geeft niet toe, ze heeft geen verlossend antwoord. En dus, wachten we maar een week.

Ooit zo'n lange week meegemaakt? Nou wij ook niet, tenminste, op dat moment nog niet. Dat kwam later wel weer, weken kunnen nog veel langer duren, daar kwamen we wel achter. Of lijkt dat maar zo? Ik kan toch zweren dat er op dat moment in ieder geval iemand aan de tijdknop zat te vervelen en ons zat te pesten. Wat duurt een week lang.

Dus wat doe je dan? Juist, wat elke vrouw zou doen. Dan ga je iedere dag een test doen. Ja toch vrouwen, dat zouden jullie toch ook doen? Of ben ik de enige mafkees hier?!

Noem het stom, noem het begrijpelijk. Ik noem het gewoon ongeduldig. We konden met geen mogelijkheid zeven hele dagen gaan zitten afwachten. Knap voor iemand die dat wel kan, maar wij zijn daar niet voor gemaakt.

Daarom, door onze verzameling testen heen werken en het liefst drie keer per dag testen. Nee hoor, we hielden het netjes bij één keer per dag, dat dan weer wel, zo gek ben ik nu ook weer niet. En elke dag opnieuw was er weer dat extra streepje op de test, het streepje dat we zo graag wilden zien, het streepje dat onze onzekerheid stukje bij beetje met zich meenam.

Mijn moeder en zusje, die ondertussen op de hoogte waren van de situatie (het feit dat we probeerden zwanger te raken) heb ik ons nieuws het einde van de week meteen verteld.

Mijn ouders hebben zes kleinkinderen, waarbij er nog eentje op komst is bij mijn zusje, nummer zeven, en onze zwangerschap zou hun het achtste kleinkind brengen.

Met een bosje Gerbera's, waarvan zeven roze en één witte, kwamen we het nieuws brengen. Ze moest even kijken en toen we zeiden dat ze de bloemen even moest tellen, viel het kwartje al snel.

In eerste instantie was het de bedoeling eigenlijk om de zwangerschap als verrassing te houden, heerlijk onverwacht toch nog een keer oma en opa worden. Naja, je weet wel hoe dat gaat en de beweegredenen erachter. Maar toen kwam er het moment waarop mijn zusje met de mededeling kwam dat ze zwanger was. Na twee maanden proberen was zij zwanger mensen. Ja zo kan het ook.

Toen brak ik even en zo kwamen ze op de hoogte van het feit dat wij ook al even bezig waren met knutselen.

Knutselen = het woord wat je bij forums tegenkomt als mensen praten over de seks die ze hebben zonder voorbehoedsmiddel, omdat ze heel hard aan het proberen te zijn zwanger te raken, knutselen dus.

Ja, ook daar kom je vast en zeker terecht in vergelijkbare situaties, forums. Alleen op afstand, veilig achter je computer meelezend of juist ook mee postend en je in de verhalen van anderen stortten en je eigen verhaal neergooien bij wildvreemden.

Wij vielen onder de meelezende categorie. Ik doe nooit heel erg mee met mijn eigen belevenissen neerzetten, ben niet zo van mijn dagelijkse gebeurtenissen delen met anderen. *En zie nu, een boek!* En zie dat niet als iets negatiefs. Prima voor mensen die dat wel bevredigend vinden hoor, want dat lees ik dan wel weer graag en ik ben ook dankbaar dat deze mensen op zo'n moment bestaan. Maar ook hiervoor zijn wij niet in de wieg gelegd.

Hopend snuffel en lees je door, wachtend op een berichtje van iemand die wel wist hoe het allemaal goed zou komen, zonder onzekerheid. Maar die zekerheden zijn er natuurlijk niet, nooit. En

ook deze periode was niet de laatste keer dat we lezend over de forums struinen.

De kinderen hebben we vanaf moment één erbij betrokken. Na de scheiding van mij en hun vader, hertrouwde hij al snel en kregen zij er ook nog eens een broertje bij.

Moeders, ik dus, kreeg een nieuwe vriend en toen hebben ze naar ons idee al genoeg aan ‘verrassingen’ op hun bord gekregen.

Het was geen makkelijke periode voor ze. Dus deze stappen, die Ewout en ik nemen of graag zouden willen nemen, krijgen ze allemaal van ons mee.

Alles gaat in overleg. Niet dat ze ons leven bepalen of dat we ze beslissingen hierover laten maken. Maar ik wil wel graag dat ze op de hoogte zijn van alles en wat ze ervan vinden en hoe ze zich erbij voelen. Dus ze wisten al dat we graag een baby’tje wilden en dat vonden ze leuk.

Nikki had eerst een soort van schaamte, want ja, als mama die dikke buik heeft dan weet iedereen wat ze gedaan heeft om die dikke buik te krijgen. Maar in haar eigen woorden: “Nu ben ik wat ouder en begrijpt ik het beter.”

En ze zijn blij met het nieuws dat er nu een nieuw minilid van de familie in mijn buik bevindt. Danny uit dat door “Oké, leuk!” te zeggen, en een kleine onderdrukte glimlach te laten doorschemeren, en daarna te vragen of hij nu weer mag playstationnen. En Nikki duikt meteen het internet op om namen te zoeken. Daarmee hebben we trouwens al snel de knoop doorgehakt voor een meisje!

Ik werk natuurlijk in het onderwijs en daar had ik twee jaar geleden een leerling waarvan ik de naam, en het kind, zo leuk vond, dat ik toen al riep, dat wanneer ik ooit nog een dochter zou krijgen ze die naam zou krijgen.